

(za i protiv postojanja etra: John Worrell Keely i Albert Einstein)

Napisao: Velimir Abramović, [Akademia NOIA](#)

“Još pre otkrica radio-aktivnosti, posle godina i godina dubokog razmišljanja, došao sam do zaključka da cvrsta materija ne sadrži nikakvu drugu energiju, osim one koja je primljena ili se prima iz spoljne sredine.

Vec pocetkom devetnaestog veka bilo je sasvim jasno da je doslovno svako kretanje na Zemlji uzrokovano Suncem i da energija svih zemaljskih tela, ukljucujuci i samu Zemlju, potice iz tog izvora. Šire filozofski tumaceci ovaj stav, razmotrio sam i nastajanje prvobitne materije iz Etra, te primarne supstance koja prožima Univerzum. Postoje dokazi da ovaj proces neprestano tece, i to tako da se u isto vreme materija i rastvara u Etru. To je povezano sa rotacijama kao što su navijanje i odvijanje sata; moje fundamentalno otkrice koje nameravam da obznanim u bliskoj buducnosti pokazalo je da prva od ovih operacija prevazilazi drugu. Hocu da kažem da se u Kosmosu polagano ali stabilno povecava kolicina pojavne materije i njene energije, suprotno klasicnoj teoriji Lorda Kelvina, inace opšte prihvacenoj kao jednoj od velikih istina nauke.”

Nikola Tesla, NOVE CINJENICE O KOSMICKIM ZRACIMA , neobjavljen clanak, 1935.g., Teslin Arhiv, Muzej Nikole Tesle, Beograd .

Dugo sam proucavao dostupne materijale o Keelyjevim eksperimentima, sve dok citajuci i druge rasprave o prostoru i materiji nisam ponovo naišao na Ajnštajnov predavanje o Etru, održano 1920 godine u Holandskom gradu Lajdenu. Promišljajuci oštre relativisticke argumente protiv postojanja Etra, odjednom sam shvatio da je baš konacnim i zvanicnim odbacivanjem Etra u Fizici, nauci o materiji, prostoru i vremenu, ucinjena ozbiljna geška. Do tih dana naucnici su pokušavali da definišu Etar, da ga objasne ili daju njegov fizicki model. Usvajanjem relativizma kao glavne fizicke teorije, pojmovi materije i prostora izgubili su svoju osnovnu pojmovnu vezu. Zašto? Jednostavno zato što materija i prostor imaju istu ontologiju, to jest ne mogu se ni teorijski, ni prakticno u potpunosti razdvojiti, jer tako nešto kao što bi bila 'neprostorna materija' - ne postoji. Dakle, u teoriji koja sledi realnost, materija i prostor moraju uvek ici zajedno. Pravo rešenje relacije materija-prostor jeste nalaženje njihove zajednicke gradivne jedinice. Dotle ce pitanje o pravoj prirodi etra ostati neodgovoreno. Etar nije ništa drugo do vrlo fluidna materija ili 'ponderabilni prostor', ili Još bolje, prostor sa odredjenim materijalnim svojstvima.

Izbacujuci koncepciju Etra iz teorijske fizike, Ajnštajn je i sebe licno onemogucio da dobro shvati odnos prostora i materije, što je proizvelo nepremostive teskoce u Opštoj teoriji Relativiteta, kao što su “singularnost”, kosmološki koncept beskonacnosti, koji nema fizickog smisla, i Ajnštajnov neuspeli pokušaj da se logicko-matematickom procedurom sila gravitacije zameni krivolinijskim prostorom i kretanje prirodnih kosmickih tela svede na cistu geometriju. I

ako je njegova ideja bila u osnovi dobra, Ajnštajn je nije produbio do kraja i nije izveo fizicku liniju vremena iz Euklidove Kosmologije 'Elementi'. Nije shvatio da Euklidova geometrija nije obican matematički sistem već u stvari operacionalna filozofija Bica, ili bolje, strogo matematički formulirana Platonova Filozofija Ideja. 'Elementi' počinju prividno negativnom definicijom tačke kao 'onoga što nema delove'. To je u stvari okultna Elejska definicija Bica; upravo je Bice 'ono koje nema delove' (Elejska škola). U celokupnoj istoriji nauke ovo nije bilo dobro shvaćeno. U stvari tačka je geometrijski pojam beskonačnosti ili celine. Tačka je neprostorni entitet (nezamisliv je prostor bez dimenzija) i zato tačka zapravo pokazuje podudaranje metafizičkog pojma Bica i fizičkog pojma Vremena. Ali, Ajnštajnova misao bila je pozitivistička, nije sezala dublje od matematičke igre posmatrača i čula i zato on nije uspeo da ostvari svoj životni san, da objasni svet Jedinstvenom teorijom polja, koja je trebalo da objedini sve prirodne pojave. Po mom mišljenju ključna prepreka koju je Ajnštajn sam sebi uveo bilo je njegovo uverenje da vreme realno ne postoji. Posledica toga bila je da nije mogao dobro da poveže ontologiju, matematiku i fiziku, odnosno fundamentalne pojmove Bica, Tačke, Broja i Vremena. Razmišljao je na nivou koncepcije realnosti prostora i materije, što nije dovoljno duboko i u osnovi nije ni tačno.

Da stvar bude sasvim jasna, Ajnštajn je lično svojim autoritetom posvedočio 1920.g. da Eter ne postoji. Do tog trenutka Fizika je bila nauka otvorena za filozofsko mišljenje. Izbacivši Eter iz fizike, Ajnštajn je raskinuo pojamovnu vezu prostora i materije (materija je normativni pojam za prostor, tj. nužno uključuje prostornost), a tvrdnjom da vreme ne postoji, tj. da je vreme samo 'ono što vidimo na satu' Ajnštajn je odvojio Fiziku od Metafizike, odnosno odvojio promenljivi svet nauke od večnog sveta principa.

Otkrice prirodnih zakona ne može se tumačiti osobinama naučnikove ličnosti, ni njegovom inteligencijom, ni uložnim naporom, ni osobinama čula. Naučni zakoni imaju kosmički, objektivni karakter i jednom otkriveni i matematički formulirani, deluju sasvim nezavisno od bilo kakvih psiholoških karakteristika naučnika. Rec je o tome da je naučnik samo 'propusni kanal' za ideje. Ako u 'tom kanalu' sam naučnik postavlja prepreke svojom pogrešno usmerenom voljom, onda je posledica toga da Bice tajnu otkriva nekom drugom, obdarenom većim stepenom psihičke slobode.

Kosmička istina prima se direktno, kao poklon, a ono što zahteva ljudsko vreme i rad je formulacija, prevodjenje na svima razumljiv jezik.

Priroda je ista, nauka se menja. Na primer, poznato je da ni Kepler ni Galilej nisu poznavali pojam sile. Za njih je kretanje imalo prvo Božansku, pa tek onda geometrijsku i fizičku prirodu; kretanje nebeskih tela, svetlosti i živih bica proisticalo je, po njima, iz samog Kosmičkog Uma.

Koncepti sile, mase i energije uvedeni su znatno kasnije. Silu i masu u nauku je uveo Njutn, definišući silu kao 'proizvod mase i ubrzanja', a masu kao 'meru za količinu materije'. U isto vreme Lajbnic je odredio pojam, žive sile, "vis viva" kao proizvod mase i kvadrata brzine (mv^2). Energiju je formulirao Još Dalamber, 'kao sposobnost da se vrši rad', a u modernu Fiziku taj je pojam definitivno uveo Max Planck.

Videće se kasnije da je Keely u svom slobodnom traganju za tajnama prirode naišao na

univerzalni zakon vibriranja, zajednicki za zvuk i svetlost.

ETAR I FIZICKA REALNOST

Postoji li etar ili ne postoji?

Pre nego što se pozabavimo Vibratornom Fizikom i za buducnost nauke veoma znacajnim eksperimentima Johna Warrela Keelyja, detaljno cemo pokazati kako je doslo do toga da Etar u nauci pocne da se smatra fikcijom. Pokazace se da je Ajnštajn pokušao da objedini stara shvatanja etra u novi pojam koji bi odrekao etru njegovo osnovno svojstvo: vibriranje. Ajnštajnov novi pojam etra, kasnije koriscen u Opštoj teoriji relativnosti, niko nije ni razumeo, ni zaista prihvatio, ali je taj Ajnštajnov konfuzni pokušaj transformacije starih koncepcija etra imao za posledicu masovno odustajanje naucnika od upotrebe tog pojma, pa i od bilo kakvog daljeg ozbiljnog razmisljanja o tome.

Kao što znamo, vreme, prostor i materija su tri osnovne i oduvek poznate pojave, koje i danas u naucnom mišljenju o prirodi igraju najveću ulogu. Prostor i materiju poimamo iskustvom, a vreme umom.

Jasno je da pojavni svet našeg iskustva nije realan. U tome se slažu sve religije, slobodni mislioci, mistici, filosofi prirode, metafizicari i naucnici koji su na bilo koji nacin pokušali da objasne postanak sveta. I da parafraziram Dekarta koji kaže "svaki razuman covek mora verovati u Boga", rekao bih da "svaki ozbiljan fizicar mora prihvatiti ideju etra".

AJNSTAJNOVA ARGUMENTACIJA ZA NEGIRANJE POSTOJANJA ETRA:

U svom cuvenom predavanju održanom 5. Maja 1920.g u Holandiji, na Univerzitetu u Lajdenu, pod naslovom "Etar i Teorija Relativnosti", Albert Einstein doveo je u sukob nepokretnost etra i svoju Specijalnu teoriju relativnosti. Navescemo glavne korake Ajnštajnovе logicke progresije, koja je besumnje dovela do blokade novih ideja u savremenoj fizici.

Predavanje pocinje retorskim pitanjem, na koje Ajnštajn sam odgovara:

"Kako je doslo do toga da fizicari (...) uspostave ideju o poštojanju posebne vrste materije, etra?"

Objasnjenje treba potraziti u teoriji 'akcije na rastojanju' i osobinama svetlosti koje su dovele do undulacione teorije (talasne teorije svetlosti – V.A.).

Izvan fizike mi ne znamo ništa o 'akciji na daljinu' (actio in distans – V.A.). Ako povezemo uzrok i posledicu sa prirodnim objektima iz naseg iskustva, u pocetku ce nam izgledati da su sva medjusobna dejstva zasnovana na neposrednom dodiru (...)

Tezina, (...) je na izvestan nacin 'akcija na daljinu' (...) nismo je svesni, jer je konstantna u prostoru i vremenu (...) u svojoj teoriji gravitacije Njutn je kao uzrok privlacenja oznacio dejstvo na daljinu, koje proistice iz masa. Njutnova teorija je najverovatnije najveći skok koji je ikada nacinjen u naporu da se kauzalno povezu prirodni fenomeni. (...) savremenici su smatrali da je to u sukobu sa iskustvom i da recipročna akcija može da se zbiva samo u neposrednom kontaktu, a ne kroz trenutno delovanje na daljinu.(...) može li se tako ocuvati jedinstvo prirode (...)

Njutnova akcija na daljinu mozda je samo ocigledno takva, a u stvari sila se prenosi kroz neki medijum (...)da bi se ocuvalo jedinstveno glediste o prirodi sila uvedena je hipoteza etra(...) Njutnov zakon uzet je kao aksiom, koji se ne može dalje analizirati (...)svetlo se smatra vibratornim procesom u elasticnom, inertnom medijumu koji ispunjava ceo prostor (...) polarizacija svetlosti je transversalno oscilovanje moguće samo u cvrstom telu (...) dakle, etar je cvrst (...) kvazi-rigidni etar (...)deformacije delova kvazi-rigidnog etra odgovaraju talasima svetlosti(...)kvazi-rigidni etar takodje je nazvan i stacionarni luminoferozni etar (...)

Fizoov eksperiment koji dokazuje da delovi etra ne ucestvuju u kretanju tela (...)za Maksvela etar je cisto mehanicki (...)ipak, nema mehanickog modela etra koji bi potvrdio Maksvelove zakone elektromagnetskih polja (...) elektrodinamicka istrazivanja Hajnriha Herca bila su pod Maksvelovim uticajem (...) elektricne i magnetne sile najzad priznate kao fundamentalne, pored mehanickih, to jest usvojene bez zahteva za njihovom mehanickom interpretacijom (...) polako se napusta cisto mehanicki pogled na prirodu. Ova promena vodi do fundamentalnog dualizma koji se na duzi rok nije mogao podrzavati (...)rešenje je bilo u svodjenju principa mehanike na principe elektriciteta (...) validnost Njutnovih jednacina bila je uzdrmana experimentima sa beta zracima i brzim katodnim zracima (...) kod Herca materija nosi ne samo brzine, tj. kineticku energiju i mehanicke pritiske, nego takodje nosi i elektromagnetska polja. Pošto se takva polja pojavljuju u vacuumu, tj. u slobodnom etru, to onda izlazi da je etar nosilac i elektromagnetskih polja.

Etar se u svojim funkcijama pojavljuje kao nerazlikovljiv od obicne materije. U materiji etar ucestvuje u njenom kretanju (...)

ima pripisanu brzinu u citavom praznom prostoru. Nema razlike izmedju Hercovog etra (koji se delimicno sadrzi u materiji) i obicne materije . Hercova teorija pati od defekta pripisivanja, i materiji i etru, podjednako mehanickih kao i elektricnih stanja koja ne stoje ni u kakvom zamislivom odnosu (...) Fizoov eksperiment u vezi brzine kretanja svetlosti u pokretnim fluidima.

Takvo je bilo stanje stvari kad je Lorenc stupio na scenu. On je doveo teoriju u saglasnost sa iskustvom (...) uzevsi iz etra mehanicke, a iz materije elektromagnetske kvalitete (...) isto kao i u praznom prostoru, Lorenc je i u untrasnjosti materije posmatrao etar atomisticki, kao iskljucivog nosioca elektromagnetskih polja(...) same elementarne cestice materije sposobne su da vrse kretanje (...)Lorenc je redukovao elektromagnetska zbivanja na Maksvelove jednacine za prazan prostor.

(...)jedino mehanicko svojstvo koje Lorencov etar ipak zadrzava jeste . nepokretnost (...) treba napomenuti da moja teorija relativnosti oduzima etru ovo poslednje mehanicko svojstvo,

oduzima nepokretnost

(...)Evo u cemu je taj novi pogled (...) .

Ovde je nužno napomenuti da je Ajnštajnova ideja u tome da ostavi etar bez mehanickih svojstava, i tako pokaže da etra uopste nema. Medjutim, svakom je jasno da iz poricanja 'nepokretnosti' etru ne sledi to da etar ne postoji. Kao što ce se nadalje videti, to Ajnštajново izjednacavanje 'odsustva nepokretnosti etra' sa 'nepostojanjem etra', sasvim je neosnovano i teorijski neizvodivo, što on i sam na kraju predavanja otvoreno priznaje.

KAKO AJNSTAJN UKIDA NEPOKRETNOST ETRA

Evo tog citata, kljucnog za devijaciju naucnog misljenja o prostoru, materiji i kretanju:

"Maksvel-Lorencove jednacine validne su pre svega u odnosu na K (sistem koordinata). Ali specijalna teorija relativnosti postavlja ove

jednacine bez ikakve promene znacenja u odnos sa bilo kojim novim sistemom koordinata K' koji se prema K kreće relativno i to jednolikim translacionim kretanjem. Sad dolazi uzbudljivo pitanje: zašto ja, u teoriji, pretpostavljam da je etar relativno nepokretan u odnosu na K, moram da privilegujem sistem K u odnosu na sve druge K' sisteme, koji su fizicki u svakom smislu ekvivalentni sa K?"

Analizirajmo pazljivo tok Ajnštajnovog misljenja i pokušajmo da njegovu kompleksnu logiku svedemo na jednostavniju shemu, kako bi smo nedvosmisleno razumeli o cemu se zapravo radi. Dakle, logicka situacija je sledeca:

- Maksvel-Lorencove jednacine;
- K - sistem koordinata;
- Maksvel-Lorencove jednacine postavljene u odnos prema bilo kom sistemu koordinata - K';
- K' se u odnosu na K kreće relativno (ne apsolutno –V.A.) jednolikim translacionim kretanjem.

Ajnštajn ovde postavlja dosta komplikovano pitanje, kojim slika sledecu logicku situaciju, uvodeci novu premisu:

- Pretpostavka: Etar relativno nepokretan u odnosu na sistem koordinata K (nova premisa – V.A.);
- Sistem K privilegovan u odnosu na sve druge K' sisteme;
- Svi K' sistemi koordinata fizicki ekvivalentni sa K.

Ajnštajnovi pitanje svodi se na njegovo cudjenje zašto se sistem koordinata K smatra privilegovanim u odnosu na sve druge K' sisteme, kad su svi ti sistemi ekvivalentni?

Radi neophodne jasnoce, izvedimo još blize svodjenje svih Ajnštajnovih uslova za zakljucivanje:

- K' se kreće relativno u odnosu na K ; (ocigledno sledi da se K mora kretati apsolutno, jer dva tela jedno u odnosu na drugo ne mogu oba da se krecu 'relativno');
- Eter relativno nepokretan u odnosu na sistem koordinata K ; (relativna nepokretnost etra u odnosu na sistem K koji se po pretpostavci i sam kreće - ne postoji; ako se K kreće apsolutno, onda i eter mora da se kreće apsolutno i to istom brzinom, pravcem i smerom, kako bi K i eter medjusobno bili relativno nepokretni; apsolutna 'relativna nepokretnost' etra u odnosu na K je fizicki nemoguc i logicki kontradiktoran uslov, koji implicira apsolutnu pokretnost etra; ovaj uslov Ajnštajn dodaje kasnije, u samom pitanju, kao novu, neocekivanu premisu);

U konacnom obliku, po Ajnštajnu, za Eter vaze sledeci uslovi:

- K se kreće;
- K' se ne kreće (tj. kreće se relativno prema K);
- K i K' su fizicki ekvivalentni u svim aspektima (ovo nije tacno, jer se K po pretpostavci kreće – apsolutno, a K' se po istoj pretpostavci ne kreće – tj. kreće se relativno);
- Eter relativno nepokretan u odnosu prema K (ovo takodje nije tacno, jer ako se K kreće, onda i Eter mora da se kreće isto kao K , to jest i Eter i K krecu se apsolutno, da bi medjusobno mirovali - relativno; ovim uslovom 'relativne nepokretnosti' etra u odnosu na K' kida se potpuno logicka relacija pokretnih i nepokretnih sistema, odnosno anulira se cela teorija relativnosti).

Iz ovog logicki i matematski neopravdano komplikovanog Ajnštajnovog primera kretanja, jednostavno sledi:

- K se kreće;
- K' se ne kreće;
- K nije fizicki ekvivalentan sa K' ;
- Eter je u kretanju ekvivalentan sa K' i oba sistema se po pretpostavci ne krecu, tj. krecu se samo relativno prema K ;

Moj zakljucak je da se može smatrati da na ovaj nacin problem kretanja ili mirovanja Etra zapravo nije ni postavljen. Ako se pazljivo pogleda Ajnštajnova logicka shema, ociscena od viska reci, otkrivaju se jake kontradikcije u obliku nesvedenog racuna implikacija:

Imamo tri sistema, K, K' i Etar. Dakle, u odnosu na K, sistem K' je 'relativno pokretan', a Etar je 'relativno nepokretan'. Ovom odrednicom za K' - 'relativno pokretan' Ajnštajn implicira da sistem K' u stvari miruje, a odrednicom za Etar - 'relativno nepokretan', Ajnštajn implicira da se Etar u stvari kreće zajedno sa K i to se još mora kretati istom brzinom, pravcem i smerom.

Svestan da je ipak preterao u namernoj nejasnoci, Ajnštajn se malo povlaci, da bi već u narednoj recenici inkonzistenciju izlaganja svog primera doveo do potpunog apsurdna, poništavajući do kraja svoje sopstveno logicko izvodjenje. Ali, kao što ćemo pokazati, on se na rezultat tog istog svog ponistenog izvodjenja poziva kao na ispravan i prihvacen, i to više puta do kraja istog predavanja.

“Takva jedna asimetrija u teorijskoj strukturi, “nastavlja Ajnštajn”, “koja nema odgovarajuću asimetriju iskustva, za teoreticara nije prihvatljiva. Ako pretpostavimo da je etar u relativnom miru prema K, ali u relativnom kretanju prema K', fizicka ekvivalencija K i K' izgleda mi sa logickog stanovista, ne baš kao sasvim netacna, ali ipak neprihvatljiva.”

I nakon bravuroznog slaloma niz nepravilnosti svog logickog izvodjenja, koje po meni baš ništa nije otkrilo o mehanickim osobinama etra, Ajnštajn neposredno zaključuje, navodim sve u kontinuitetu:

“Pozicija koju je moguće zauzeti pred ovakvim stanjem stvari izgleda da je sledeća: Etar uopšte ne postoji. ”

U nastavku predavanja Ajnštajn nastavlja bitku s etrom, u maniru krajnje nedoslednosti. Na čas napušta temu, govoreći uopšte o materiji i energiji, a onda se ponovo vraća na etar:

“ Pazljivije razmatranje pokazuje da nas teorija relativnosti ne primorava da negiramo etar. Možemo čak i pretpostaviti postojanje etra, samo moramo da napustimo pripisivanje etru 'određenog stanja kretanja', tj. mirovanja, moramo etru oduzeti abstrakcijom i tu poslednju mehanicku karakteristiku koju mu je Lorenc ostavio.(...) specijalna teorija relativiteta zabranjuje nam da pretpostavimo da se etar sastoji od čestica opazljivih u vremenu, tako da je hipoteza etra sama po sebi u sukobu sa specijalnom teorijom relativnosti. Ono na šta naročito treba da pazimo je da se etru ne pripise nikakvo kretanje. Svakako, sa stanovista specijalne teorije relativnosti, hipoteza etra je jedna prazna hipoteza .”

I ako prethodno nigde nije uspostavio vezu praznog prostora i etra, niti je na bilo koji način raspravljao odnos sadržaja ovih pojmova, Ajnštajn spekulise:

“ (...)s druge strane gledano, odricanje postojanja etra jednako je tome da se praznom prostoru oduzmu sva mehanicka svojstva (...) s ovim se ne slazu osnovni fakti mehanike(...)mehanicko telo kreće se i rotacijom, koja je nezavisna od udaljenja i relativnih brzina i koja fizicki može biti shvacena kao održavanje sistema u samom sebi. (...) za Njutna je relativna rotacija takodje nešto realno (...)”

Najzad, Ajnštajn uvodi model etra za koji smatra da je ispravan:

“ Ernst Mahov etar razlikuje se od Njutnovog, Frenelovog i Lorencovog. Mahov etar ne samo da uslovljava ponašanje inertnih masa, nego je i on sam njima povratno uslovljen. Mahova ideja etra nasla je svoj puni razvoj u etru opste teorije relativiteta. (...) prostor nije fizicki prazan, nije ni homogen (istog sastava, iste geometrije – V.A.), ni izotropan (istih osobina u svim pravcima – V.A.), nego je ispunjen gravitacionim potencijalom, drugaciji je od prostora talasne teorije svetlosti(...) etar opste teorije relativnosti je medijum koji nema ni mehanicke ni kinematicke kvalitete, ali pomaze da se odrede mehanicki i elektromagnetski dogadjaji .”

Etar su podjednako priznavali Faradej i Maksvel, kao i Isak Njutn. Uvodeci svoju ‘novu’ koncepciju etra, koja je u stvari kombinacija svih postojećih, Ajnštajn cini nedopustivu stvar: kritikuje Njutnov model etra sa stanovista elektromagnetike, a Faradej-Maksvelov model etra kritikuje sa stanovista gravitacije. Pri tom još uvodi pojam ‘praznog prostora’ koji ne definiše, da bi odmah zatim ustvrdio kako taj prostor i nije prazan, nego je u stvari ispunjen gravitacionom silom, posle cega dalje tvrdi da nema ni gravitacione sile, nego da je prostor zakrivljen i da zato nebeska tela imaju zakrivljene putanje, odnosno da se zato planete krecu po elipsama. U istom pasusu istog predavanja održanog istog dana, Ajnštajn prvo tvrdi da elektromagnetsko polje ni na koji nacin nije uslovljeno gravitacionim, da bi odmah posle tvrdio da su to dve kauzalno povezane pojave, a posle toga pledira za razumevanje prirodnog jedinstva gravitacije i elektromagnetskog fenomena. Ne znam da li je neko pre mene analizirao ovo predavanje, ali sam siguran da, ako ništa drugo, bar naucnu opravdanost odbacivanja etra treba ponovo proveriti.

“ Sta je novo u koncepciji etra opste teorije relativiteta?”, pita se dalje Ajnštajn, “(...) to što se elektromagnetska polja odredjuju sama sobom, bez ikakvog spoljnog uticaja (...) proistice iz Lorencove koncepcije etra daljom relativizacijom (...) napustaju se Euklidove relacije za udaljenosti kosmickih razmera (...) kosmos je prostorno neogranicen, ali konacan (...) prostor je nezamisliv bez metrickih osobina, a gravitaciono polje je neodvojivo vezano za poštojanja prostora (...) elektromagnetsko polje je tek sekundarno vezano za etar (...) gravitacioni etar ne odredjuje elektromagnetsko polje ni na koji nacin (...) gravitacioni etar slaze se sa poljima skalarnih potencijala, umesto sa poljima elektromagnetskog tipa.

(...) elementarne cestice materije su(...) kondenzacije elektromagnetskih polja(...)u univerzumu postoje dve sazajno potpuno odvojene realnosti, i ako su kauzalno povezane – gravitacioni etar i elektromagnetsko polje , ili kako ih takodje možemo zvati – prostor i materija.”

Karakteristicno je za Ajnštajnovu mišljenje da on ne odvaja sebe od predmeta o kome govori, odnosno brka metodu i objekt, ljudsko saznavanje i Svet koji treba saznati. To nije naucni tip govora i poetska emocija koja izbija iz svake Ajnštajnovre reci anestezira razum slusaoca i on se prepusta jednom u osnovi alogickom, poetskom diskursu.

Problem naucnosti Ajnštajnovih teorija pojavljuje se onda kad on pristupi matematizaciji. Tada se njegova poetickost i sjajna i duboka filofska intuicija sudaraju sa neumoljivom matematickom egzaktnošću. Nije mesto da se ovde razmatra Ajnštajnova matematika, ali treba napomenuti da ta matematika nasledjuje mane njegove logike. Specijalna teorija relativnosti zasnovana je na dva protivurecna postulata; prvi definiše relativnost, (indukcija struje), a drugi konstantnost (brzina svetlosti). U istoj teoriji on geometrizira vreme, tj. izrazi ga kao duzinu, a

onda ga aritmetizira i u obliku opstih brojeva mnozi negativne duzine, sto nema i ne može imati nikakvu fizicku interpretaciju. U Opstoj teoriji relativnosti Ajnstajn mnozi nulom, pa dobija stacionarni model univerzuma. Kad su mu ukazali na gresku, on je ispravio jednacinu, pa je njegov kosmos poceo da se siri.

Da je znao i primenio metodu misticne matematike, dobio bi neposredni identitet matematike i prirode. Uredio bi svoju nauku i svoj sopstveni um na najdublji kosmicki nacin. Umesto toga, Ajnštajn je zauvek ostao samo dijalekticar-sanjar, dakle, unutrasnje protivurecan i stoga bez prave moci poimanja, samo jedan ljubitelj metafizike:

“(...)bila bi ogroman napredak da razumemo fizicko jedinstvo gravitacije i elektromagnetskog fenomena (...) razlika izmedju etra i materije bi izcezla i kroz opstu teoriju realtiviteta citava fizika bi postala potpuna i jedistvena sistemska misao (...) ono što se trazi je veza kvantne teorije i teorije polja (...) prostor opste teorije realtivnosti odlikuju fizicka svojstva, u tom smislu postoji etar(..) prema opštoj teoriji relativnosti, prostor bez etra je nezamisliv, jer kroz takav prostor svetlost ne bi mogla da putuje i tu ne bi bilo standarda za prostor i vreme (mernih sipki i satova), niti bi uopste bilo prostorno-vremenskih intervala u fizickom smislu reci. Ali ne može se smatrati da je ovaj etar

snabdeven kvalitetima karakteristiknim za teski medijum, jer se saštovi od delova koji se mogu posmatrati kroz vreme, (tj. kao relativisticki objekti, V.A.). Na ovakav etar ne može se primeniti ideja kretanja.”

Kao što se vidi iz ekstenzivno navedenog Ajnštajnovog predavanja, tu vlada terminoloski haos, a razmisljanja o etru krajnje su nesredjena i Ajnstajn je u stvari neodlucan, jer materija nije promisljena do kraja. Ali, i pored toga što mu je priroda etra ocigledno nejasna, on povremeno pati od apodiktickih izjava, od kojih neke vredi izdvojiti, jer je to buket stavova o istom predmetu - etru, stavova koji se sudaraju u istom predavanju:

- “moja teorija relativnosti oduzima etru njegovo poslednje mehanicko svojstvo, oduzima mu nepokretnost”;
- “Etar uopste ne postoji.”;
- “Pazljivije razmatranje pokazuje da nas teorija relativnosti ne primorava da negiramo etar”;
- ‘hipoteza etra sama po sebi je u sukobu sa specijalnom teorijom relativnosti”;
- “ sa stanovista specijalne teorije relativnosti, hipoteza etra je jedna prazna hipoteza”;
- “odricanje postojanja etra jednako je tome da se praznom prostoru oduzmu sva mehanicka svojstva”;
- “ elektromagnetsko polje je tek sekundarno vezano za etar”;
- “gravitacioni etar ne odredjuje elektromagnetsko polje ni na koji nacin”;

- "kauzalno su povezani – gravitacioni etar i elektromagnetsko polje , ili kako ih takodje možemo zvati – prostor i materija.";
- "prema Opštoj teoriji relativnosti, prostor bez etra je nezamisliv", i najzad, evo, kako sam majstor Ajnštajn završava svoju etarsku humoresku:
- "Na ovakav etar (tj. na Ajnštajnov model etra –V.A.) ne može se primeniti ideja kretanja."

Radi potpune istine, navescemo jos jedan podatak, koji i sam po sebi dovoljno govori o naucnim razlozima koji su doveli do toga da se Fizika lisi etra.

Mnogo godina kasnije, 1954.g. na direktno pitanje Davenporta,

o jednom od kljucnih dokaza protiv postojanja etra, tj. o Michelson – Morly – jevom eksperimentu i njegovom negativnom rezultatu, i koliko je sve to na njega uticalo pri stvaranju Specijalne teorije relativnosti i uvodjenju drugog postulata, Albert Ajnstajn je pismeno odgovorio:

"...Kad sam razvijao svoju teoriju, Majkelsonov rezultat nije na mene bitno uticao. Ja cak ne mogu da se setim, da li sam u vreme kad sam pisao svoj prvi rad o specijalnoj teoriji relativnosti, uopste i znao za to...". (Arhiv A. Ajnstajna, Institut za istrazivanje razvoja, Princeton, USA)

Iz svega gornjeg zakljucujem da je Ajnštajn imao vrlo mutnu predstavu etra, verovao je da se etar kreće, ali ni to nije umeo jasno da kaže ili pokaže, a u druge, jos mnogo vaznije osobine etra, nije se ni upustio.

KEELYJEVA ETARSKA FIZIKA ZASNOVANA NA AKUSTICKIM VIBRACIJAMA

"I najslabiji zvuk proizvodi beskrajni eho. Poremecaj je stvoren nevidljivim talasima bezobalnog prostora, i njegova vibracija se nikada potpuno ne gubi. Ta energija jednom izdvojena iz sveta materije i upisana u imaterijalni svet zivece zauvek."

H.P. Blavatsky, 'Izis Unveiled', (Otkrivena Izida),1877.

Akustika i Elektromagnetika su analogne, i po fizickim zakonima i po matematickim elementima koji ulaze u formule.

Nije sporno da je oscilatorno kretanje matematicki jedinstveno. Ipak, fizicka tumacenja istih formula za zvuk i svetlost u nauci još nisu uradjena i ako se "talasna dužina", "perioda talasa – (1/T)", "brzina", "Doplerov efekt", "talasni broj", "energija talasa" – racunaju na isti nacin. Priroda zvuka i svetlosti kao i njihovog kretanja matematicki je ista. Medjutim, matematici se odrice fizicko znacenje u pogledu tumacenja oscilatornih kretanja, pa se pogrešno zakljucuje da zvuk i

svetlost nemaju istu fizicku osnovu, nego samo matematicku. Medjutim ove dve naizgled razlicite pojave imaju isti izvor, to su samo razne manifestacije jednog te istog, ali dubljeg sloja postojanja u prirodi - etra.

Keely je tvrdio da je etar na najvisem energetskom potencijalu, u odnosu na masu i materiju, i oko milion puta gušci i cvršci od celika. Upravo njegov aparat 'Liberator' bio je namenjen tome da oslobadja ovu ogromnu energiju skrivenu svuda u prostoru.

Rodjen sa akustickom hipersenzibilnošću, Keely je fino podesavanje etarskih efekata vrsio veoma slozenim rezonancijama, promenu nacina manifestacije zvucnog efekta - ritmom, (levitaciju, rotaciju, dizanje tereta, kao i brojna psihicka dejstva) a promenu intenziteta – tempom (tj. time je podesavao kolicinu dejstva aparata za razne terete i brzine). Ali, on je znao kao da osobine etra koristi i postupno, jednu po jednu u kompleksnom eksperimentu. Na primer, rotacijom je delovao na smanjenje tezine predmeta, sve do potpune akusticke rezonancije koja bi rezultirala levitacijom.

Akustika je svodiva na elektromagnetiku jer su u krajnjoj liniji sve atomske i molekularne vibracije - razmena emisija kvantnog zracenja, baš kao sto gravitaciona kolebanja prostora suncevog sistema, uslovljena kretanjem planeta – proizvode zvuk. Tonsku lestvicu planeta naseg suncevog sistema, kao sto je poznato, dao je Johan Kepler.

Dakle, kad proizvodimo zvuk, mi u stvari nuzno pokrecemo i svetlost. Moguce je, svakako, i obrnuto: od svetlosti dobiti zvuk, i ako se poznaju i tu primene tacni matematicki zakoni etarske sinteze, na taj nacin izvesce se stvaranje materije, odnosno zgusnjavanjem materije iz elektromagnetskih polja.

Sama rezonancija zvuka je sinhronicitet emitera i prijemnika. Isti uslov deluje i kod elektromagnetskih lasera, samo što se to tako ne posmatra i ne objasnjava.

Tesla je koristeći vibracije i rezonancije u opsegu elektromagnetskog spektra radio isto to što je Keely radio sa zvukom. Koristili su iste zakone prirode, ali su se manifestacije u eksperimentima veoma razlikovale.

U zimu 1875-6, Keely je konstruisao dve metalne sfere i to jednu u razmeri obicnog Zemaljskog Globusa. Ova naprava izjavio je on okretace se snagom od dve 'konjske snage' i nastavice da se okrece sve dok se sam aparat ne istrosi trenjem.

Aparat je proizvodio snagu koja je, kako kazu ocednici eksperimenta, proisticala iz "cudno oblikovane rupe u jednoj gvozdenoj lopti", tj. onoj koja nije imala razmere planete Zemlje.

Reporter koji je prisustvovao demonstarciji jednog od njegovih motora, zapisao je:

"Keely je okrenuo dva mala kljuca i odmah potom pokrenula se osovinu, na kojoj je bio veliki tocak, i nastavila je da se okrece.

Mašina nije imala zamajac i jedini tocak bio je pricvršćen direktno na osovinu. Okretala se 25

puta u minutu. Gospodin Keely je objasnio da je ovo sve što je potrebno i da menjacem koji ce on kasnije ugraditi može postici bilo koju željenu brzinu osovine.

Novi generator koji je tom prilikom bio takodje prikazan, bio je vrlo neobican. Zapremao je prostor od oko 3 metra po dužini, 5 metara u širini i 2,5 metra po visini. Imao je vrlo veliki broj malih slavina – ventila – od kojih su neki bili debljine telegrafске žice. Ali ih je tu bilo jos finijih, sa otvorima velicine ušice na šivacoj igli. Baš jedna od takvih najmanjih slavina vodila je od generatora do mašine i Keely je pokazujuci na nju rekao da sva snaga u mašinu stiže kroz ovaj medijum i da se pravilno kretanje obezbedjuje vibratornim aparatom sadržanim unutar cilindra koji je imao oblik velikog bubnja, tj. vecu sirinu od visine.“

Jedan drugi posetilac izjavio je tom prilikom da veruje da takva kolekcija kugli i cevi nikada pre u istoriji nije vidjena.

Kili sebe nije smatrao izumiteljem nego covekom koji otkriva prirodne zakone.

U jednoj drugoj prilici on je demonstrirao kako njegova 'golim okom nevidljiva sila', izlasci iz tanke cevi, za tacno 29 sekundi postiče intenzitet dovoljan da podigne 350 kg gvoždja.

U ovom eksperimentu on je koristio i vodu, ali njeno naglo isparavanje nije postizao zagrevanjem nego specijalnim zvukom.

Zatvorena vodena para bila je pobudjena spoljnim vibracijama velike energije koje su poticale od zvučne viljuške ogromnih razmera.

Na vibriirajuci cilindar pobudjen zvučnom viljuškom, Keely je pricvršćivao veoma tanku cev izuzetno malog precnika i tako stvarao vezu izmedju mašine i sobe u kojoj j e bio generator.

Pokrecuci molekule vazduha specijalnim zvukom, Keely je cesto u eksperimentima pobudjivao i dublje nivoe egzistencije materije i tako je stekao utisak da ima i nešto što prethodi etru, što stvara etar i upravlja njegovim oscilovanjem. Po mom mišljenju to dublje od etra je vreme, koje je univerzalni zakon i kao i svaki prirodni zakon ima brzinu delovanja srazmernu udaljenosti na kojoj deluje; dakle, vreme trenutno informise sve fizicke sisteme u kosmosu, na svim distancama. Vreme nema tok, 'ne putuje kroz prostor'; vreme je nelokalizovano, nalazi se svuda u prostoru. Univerzalno vreme informise svaki fizicki sistem o njegovom internom vremenu, tj. poziciji u poretku nejedновременih dogadjaja, odnosno u poretku kosmickih sukcesija. Univerzalno vreme je to koje situira svaki fizicki i bioloski sistem u proslost, sadasnjest ili buducnost.

KEELYJEVA AKUSTICKA TEHNOLOGIJA

Svodi se na tehniku 'zvučnog laserovanja'. Keely je gradio i akusticke lasere : sfere nacinjene od razlicitih materijala sluzile su mu u eksperimentima kao rezonantni akumulatori zvuka. U njima je snaga karakteristicne, tj. najpogodnije zvučne frekvencije za dati rezonator, rasla do

kritičnog intenziteta, odnosno do pojave akustičke laserske emisije. Dobijeni pojačani zvuk Keely je cevima sprovodio do aparata koji su, prema tome, radili kao akustičke masine, proizvodeći efekte rotacije, privlačenja, odbijanja i levitiranja.

Obdaren apsolutnim sluhom, još satima pre eksperimenta, Keely je počinjao da traži zvučnu frekvenciju karakterističnu za dati rezonator, tj. pogodnu akustičku 'lasersku' emisiju. Bilo je to analogno sa traženjem za frekvencijom fotonskih emisija koje se emituju pri određenim kvantnim prelazima u atomu, tj. kvantnim prelazima omogućavaju laserovanje.

Cela perioda zvučne oscilacije u Keelyjevom sistemu odgovara kvantu svetlosti. Pronađenu zvučnu frekvenciju, (specifičnu za materijal rezonatora), on bi potom proizvodio u periodima relativno kraćim od njene sopstvene oscilacije. Ovo je lako uspevao sluzeci se nizim harmonicima istog tona. Na taj način Keely je postizao povećanje intenziteta zvuka po vremenu, tj. fizičko akumuliranje zvuka, koji je neko vreme ostajao zatvoren i oscilirao u sfernom rezonatoru. Pojačani zvuk on bi sprovodio dalje cevima. Tome je služila metalna sfera u temelju njegove laboratorije – laserskom, odnosno rezonantnom komprimovanju zvučnog kompleksa brojnih frekvencija.

Pododređivanjem perioda dodatnog oscilovanja i interferencije u rezonatoru, on je gradio monoakustički stojeći snop talasa, stabilnog intenziteta i konfiguracije, tj. rasporeda minimuma i maksimuma, kao i nodalnog rasporeda, tj. vrsio je identičku transformaciju slike u zvuk, vizuelnog u auditivno, mandale u mantru.

Sustina Keelyevog otkrića jeste harmonijski zakon vibratorne prirode materije. Kombinovanjem raznih nivoa harmonijskog vibriranja, počev od velikih masa, preko zvuka i atomskih struktura, pa do elementarnih delova etra, koje je posebno nazvao, Keely je oslobađao praktično neograničenu energiju paralelnih vibratornih slojeva od kojih je sagrađen pojavni Svet. Ako se za Pitagoru kaže da je otkrio 'muziku sfera', za Keelyja se može reći da je otkrio 'muziku Sveta' i počeo da piše njenu etarsku partituru.

Keely je zapravo pokušao da naučno objektivizira i tako za druge ljude, za celo čovečanstvo, osvoji drevno znanje tehnike prebacivanja teske mase iz jednog u drugi segment kosmičkog vremena, tj. iz jedne u drugu paralelnu stvarnost.

EZOTERIJSKA LABORATORIJA U FILADELFIJI

Moje istraživanje elektriciteta pokazala su da je on zgusnuti oblik atomskog treperenja”.

J.W.Keely

Kada su se posetioci davne 1876 godine okupili u Keelyjevoj sobi videli su mašinu koju je on nazvao 'složeni' generator. Pod time je Keely podrazumevao osobinu generatora da može davati i pozitivnu i negativnu energiju. Nakon što je otvorio nekoliko slavina, spiralni vibrator, sadržan u jednom od bubnjeva počeo je da "reži" – tj. da ispušta zvuk niske frekvencije i osovina na kojoj je bio točak u obliku opasaca počeo je da se okreće velikom brzinom. Zvuk

nalik na jato prepelica koje uzlecu postajao je postepeno regularan i harmonican i mašina je pocela stabilno da se obrce stalnom brzinom od oko 60 obrtaja u minutu.

Da prikaže razne mogucnosti vibratorne energije, Keely je potom uradio cudan eksperiment.

Naime, uobicajeno okretanje mašine se ubrzavalo ili usporavalo udaranjem gvozdenog diska o gigantsku zvucnu viljušku ili prevlacenjem luka preko jako zategnute celicne žice.

Ali, kada je Keely promenio uslove rezoniranja i, po sopstvenim recima, od 'negativne prešao na pozitivnu energiju' – u radu mašine to je trenutno rezultiralo suprotnim spinom okretanja. Kili je izjavio da se ovaj prelazak iz levog u desni okret može izvesti i pri najvećim brzinama, bez ikakve štete po mašinu.

Ocigledno je Keely u svom istrazivanju naišao na novi tip energije, cija osnova nije bila radijacija, nego vibracija, tj. jos uvek nepoznati matemacki zakon kopleksno-vibrirajucih fizickih i bioloskih sistema. Vibratorna energija odlikuje se time sto se njenim koriscenjem mnogo lakse postize veci energetski prinos od potrosnje. Ne treba takodje zaboraviti da je osnova svakog zracenja na kraju krajeva – oscilacija, neko vibriranje. Energija zracenja, 'radijantna energija', zamutila je pogled na sustinu odnosa prostor- vreme - materija u pojavi oscilovanja, i od Planka na dalje sumiraju se dejstva zracenja, teko reci bez upustanja u objasnjanje samog fizickog procesa, modela fotona i njegove promene i uopste problema aktivnog ucešca vremena u promeni materije. Po mom misljenju pojam 'energija' je suvise opsti, da ne kazem grub pojam, kad je u pitanju tako fina supstanca kao sto su svetlost ili etar.

Postoje ogledi u kojima se u kontrolisanim nerezonantnim elektromagnetskim procesima dobija visak nekonvertovane energije u obliku elektromagnetskog zracenja i elektriciteta. Drugim recima, koristeći samo magnetne i provodnike, istraživači uspevaju da odredjenim tehnikama dobiju vise energije, nego sto je uloze. To je bio slucaj sa Keelyjevom i danas jos uvek tajnom etarskom tehnologijom, a takodje i sa Teslom, koji je ziveo znatno duze od Keelyja, i po svemu sudeci uspeo da shvati i eksperimentalno poveze zracenje i vibriranje. Medjutim, taj je segment Tesline nauke ostao okultan i za covecanstvo neiskoriscen, baš kao i rezultati Keelyjevih istrazivanja, koji su u celini izvan domena rada pa cak i fokusa interesa zvanične svetske naučne zajednice.

Pogledajmo na cas, da li je ili nije principijelno teorijski moguće dobiti visak energije u radu generatora?

Na prvi pogled to nam zabranjuje 'zakon o održanju energije'. Ali, slaganje racuna samo po sebi nije dovoljno da bi se u fizici nesto dokazalo kao tacno ili pojava do kraja shvatila. Jer iza svake primenjene matematicke formule stoji neka njena fizicka interpretacija. I zato, ako se u fizici ispituje da li je nesto tacno ili pogresno, mora se primeniti i sira logicka analiza pojave sa svim svojim implikacijama, a ne cisto formalno- matematicki kriterijum istinitosti.

Po Mayeru, vazi opsti slucaj održanja energije u Svemiru po kome je ukupna nekonvertovana Energija Svemira jednaka sumi svih pojedinačno konvertovanih energija. To jest:

$$E \text{ (nekovertovana energija) } - E' \text{ (konvertovana energija) } = 0$$

Ako bi svi procesi u kosmosu zaista podlegali Mayerovom zakonu o održanju energije, onda bi očigledno energetska smrt kosmosa nastupila trenutno. Zakon o održanju energije nije dovoljno obuhvatan, tj. nije dovoljno dubok, jer ne definiše vertikalnu komponentu u odnosima raznih slojeva materijalne egzistencije. U smeru energija-materija, dobijena energija uvek je veća od uložene energije. Na primer, zovnete nekog po imenu i čovek od sto kilograma okrene se na ulici, ili kondukter zvizne pistoljkom i - pokrene voz. Ili, aktivaciona energija za laganu fisiju očigledno je mnogo puta manja od energije dobijene tom reakcijom. U stvari, 'aktivaciona energija' svakog procesa uvek je manja od energije oslobodjene u izazvanom procesu.

Mayerov zakon održanja energije vazi samo za pojedinačne, izolovane slučajeve i to samo horizontalno (na primer za mehanicko izazivanje toplotnih ili elektricnih pojava i to samo u segmentu rada). On se ne odnosi na vertikalne načine delovanja u prirodi (na primer na relaciju prirodni zakon – energija – inercna masa) i ne može da ih regulise univerzalno (tj. ni jedan prirodni zakon ne troši nikakvu energiju za svoje delovanje, a energija utrosena za pokretanje neke mase uvek je manja od energije koju ta masa stice tim istim pokretanjem) . Zakonom uredjena energija uredjuje materiju. Tako se vrši vertikalno informisanje u prirodi. Gledano od zakona, preko energije do mase i težine, tj. na putu od ideje do materije imamo isključivo prirast energije, računato po efektima događaja. I upravo u tom vertikalnom odnosu jeste tajna održanja, tj. nepotrosivosti svih vrsta energije u prirodi, tako da nikada nema ekvilibrijuma.

Na primer, planeta Zemlja ne ulazi nikakvu energiju u slobodno padanje tela. Gravitacija se ne 'troši', tj. gravitacija se ne konvertuje u energiju kretanja tela koja 'slobodno padaju'; ona je princip, i prema tome deluje iz dubljeg sloja realnosti. Gravitacija se ne pretvara u 'količinu energije' ili 'količinu sile' već samo proizvodi dejstva, menja prostor i materiju, ostajući sama nepromenjena, kao i svi drugi prirodni zakoni.

Nivo egzistencije principa oštro je odvojen od nivoa materije i taj odnos je jednosmeran; princip deluje na materiju, a obrnuto nije slučaj.

U stvari misljenja sam da pojam sile u nauci treba, i da se može zameniti pojmom Vremena, koji bi bio adekvatan, tj. novom formulacijom jednog jedinog primarnog i univerzalnog prirodnog zakona, koji bi više odgovarao onome što se u prirodi zaista zbiva.

Keely je očigledno otkrio način da pobudi i koristi ogromnu energiju fizicke realnosti. Na žalost, njegova znanja i postignuća nisu preneti pokolenjima u formi nauke koju bi svako mogao da shvati i da upotrebi. Helena Petrovna Blavacki veoma tačno je nazvala Keelyja okultnim naučnikom. Ipak, u kasnijem periodu života, on je mnogo pisao nastojeći da zabeleži svoja mentalna putovanja kroz najdublje slojeve prirode, opisujući njene zakone. Na žalost, danasnja nauka ne razume sasvim dobro šta je on hteo da kaže. Nije u pitanju samo razlika u načinima, već i jedna logika koja se opire savremenim definicijama i izvodjenjima, kao i pogledima na materiju i energiju. Evo još jednog značajnog Keelyjevog ogleđda, kako ga je opisao ocedidac:

Kili je doneo veliko parče gvoždja i na njega stavio tablu od debelog stakla tako da stoji na tankoj ivici; na to je postavio okruglu metalnu ploču debelu jedan inc sa zarezima po obodu.

Zatim je na jednu stranu ploce dodao cilindar oko 18 inča visok i dva inča u dijametru i na to je postavio cilindricne kutije sa obodom od celika i okrenuo ih prema centru. Na sve to stavio je jednu okruglu šolju koju je pricvrstio vertikalnim šipkama za okruglu metalnu ploču. Na vrh cele te konstrukcije postavio je veliki metalni globus. Kada je Keely okinuo zice svog uredjaja zacuo se zvuk kao sa klavira. Zatim je pricvrstio dve zvučne viljuške za napravu i ušrafio ih u rupe. Treću zvučnu viljušku dva puta veća od druge dve smestio je da stoji labavo iza mašine.

Onda je Keely objavio je da je mašina najzad spremna. Gudalom za violine udario je po najvećoj zvučnoj viljušci i mašina je pocela da vibrira. Zvučna vibracija išla je kroz cevi u jednu malu komoru koja je bila do pola puna vode. Tu se jasno video 'pritisak zvuka', odnosno ucinak 'etarske sile' jer se voda jako penila.

Iz komore sa vodom izlazio je jedan krak vage na kome se nalazio debeo komad gvoždja. Kili je onda gudalom prešao preko velike zvučne viljuške, odmah zatim naštelovao manje zvučne viljuške i otvorio neke slavine u napravi. Razni, prilično veliki tereti koji su bili prikaceni za napravu poceli su da se dizu. Ovu napravu Kili je nazvao cilindricni molekularni rezonator za razliku od etarskih i atomskih rezonatora koje je takodje proizvodio.

Sasvim obična stvar za Keelyja bilo je rotiranje Globusa vibracijama zvučne viljuške.

Pretpostavimo da je etar prirodni medijum za ljudsku duševnu supstanciju, koja, kao i sam etar, ima dvostepenu prirodu: elektromagnetsku – misao i čisto temporalnu – svest, (sinhronicitet). Onda nam ni malo neće biti čudan eksperiment u kome je Keely demonstrirao ljudsku mentalnu interakciju sa vibratornom etarskom 'silom'. Rec 'sila' stavljam pod navodnike jer je to zastareo i mutan pojam. Po mom misljenju, Keely je otkrio jedan dublji princip organizacije sveta. Rec je o osobinama samog Bica, koje pobudjeno odredjenim vibracijama, vrši efekte za koje po ljudskom shvatanju treba vrlo velika 'sila' ili 'energija'. Ako Bice ontoloski definišemo kao kontinuitet, a vreme fizicke realnosti izjednacimo sa pojmom sinhroniciteta svih potencijalnih delova Bica, doćemo vremenske zakone u nauci: objasnice se i matematski povezati niz sukcesija koje su predmet naseg fizickog iskustva prostora i materije.

Nisu retki bili ni eksperimenti intereagovanja ljudi i pobudjenih etarskih polja.

Kako je zapisao jedan ucesnik, i sam pocetak ovog eksperimenta bio je veoma čudan. Prvo je Kili dugo trazio i napokon dobio 'masovni zvučni akord' onih koji su bili voljni da ucestvuju. To je odredio stavljajuci celicni zavrtnanj u ruke svakog prisutnog, vise osecajuci, nego cujuci samo njemu razumljive talasne harmonije i disharmonije dobrovoljaca. Zatim je Kili ispustio malu zviždaljku urezonator u obliku puža. To je proizvelo zvuk koji je imao razlicitu rezonancu sa svakim zavrtnjem ponaosob, tako da je mogao da odredi koji od njih je pogodan za eksperiment. Najzad je svakome od odabranih ucesnika dodelio po jedan zavrtnanj odredjene velicine i precnika. Ni dve osobe nisu imale isti.

Posle ovog neobicnog rituala, Keely je nabio energijom mesinganu cev u prstenu na podu. Parce vulkanizovane gume na vrhu duplog kompresora bilo je oduvano i Kili je primetio da to znaci vrlo veliku snagu i rekao da taj gumeni poklopac može da izdrži i pritisak od dve hiljade funti. Zatim je otišao u drugu sobu gde se nalazio njegov "liberator", mašina za oslobadjanje

etarske energije. To je bila naprava puna rezonatora, t.j. mogla je istovremeno da rezonira sa 140 oktava. Svi su zavibrirali svoje zavrtnje na Kilijevu komandu, a velika metalna sfera u sredini sobe pocela je da se okreće, u pocetku polako a onda sve brže i brže. Kada je jedan dobrovoljac napustio krug, sfera se odmah zaustavila, a kada se vratio u krug, sfera je odmah reagovala novim obrtanjem.

U prilici kad mu nije uspeo eksperiment, Kili je izjavio da je to zbog jednog nesimpatetickog coveka u publici, sto podseca na uslove za spiritstickou seansu.

Kili je razrešavao problem akorda mnoštva zdruzenih masa tragajuci za vibracijama za dezintegraciju i integraciju materije. U jednoj prilici sam je pomerio ogromnu mašinu sa jednog na drugi kraj sobe, bez icije pomoci, cistom vibracijom.

Smatrao je da postoje etarske struje koje se u bilo kom pravcu prostiru brzinom od 500 milja na sat i da je na prakticno neiscrpnii pogon tih struja moguće napraviti leteci, vazdušni brod.

Imao je malu kuglu od koje bi u eksperimentu vodila zica do neke osobe sa jakim magnetizmom. Na odredjenu vibraciju kugla bi se podizala. Na isti nacin dizao je i velike terete. Govorio je da svaki molekul neke mase ima severni i južni pol i da se polovi mogu zajednicki koristiti uspostavljanjem rezonantne vibracije. Njegova metoda bila je 'vibraciona fuzija'.

U teorijskom radu Kili je koristio rec 'etar' preuzetu direktno iz okultne tradicije. Ali, u objasnjenjima i definicijama, upotrebljavao je i model etra Sir Olivera Lodga : jedna nedeljiva supstanca koja ispunjava ceo prostor, može da vibrira kao svetlost, može se podeliti u pozitivni i negativni elektricitet u vrtložnom kretanju, proizvodeci tako materiju, tj. sastavljajuci je od kompatibilnih vrtloga, bez ikakvog pritiska, i takodje dalje prenoseci sve akcije i reakcije koju materija može da proizvede.

'Zvucni etar' zove se takodje i Akaša. Inace, 'etar' je rec preuzeta iz Sanskrita i znaci 'sveprožimajuci prostor'. Prema H. P. Blavackoj etar obrazuje dušu sveta, 'anima mundi' – i kroz nju se, odnosno kroz etar, božanske misli se manifestuju u materiji . Takodje, 'anima mundi' konstituiše dušu i duh covecanstva proizvodeci 'mesmericke' i 'magneticke' operacije prirode; (Friedrich Anton Mesmer 1733-1815, nemacki lekar, otkrio medjusobni uticaj nebeskih tela, Zemlje i zivih bica i animalni magnetizam).

Pravi potencijal Keelyjeve nauke tesko je sagledati bez dubokog metafizickog uvida u paralelni okultni svet odakle se upravlja pojavnim svetom, na isti nacin kao sto skriveni zakoni fizike i kosmologije upravljaju prirodom. Ali, treba upozoriti da ima i daleko dubljih nivoa egzistencije od fizickih zakona.

1890. godine Kili je još uvek izvodio zapanjujuće eksperimente levitacije na osnovu neutralisanja (ukidanja) gravitacionog dejstva. Isto tako on je dezintegrisao kamenje u prah, dizao velike terete pomocu svog 'vibratarnog lifta' pa cak pri tome i ubrzavao put tereta navise, nazivajuci taj efekat 'negativnom gravitacijom'.

Reporter najvećih filadelfijskih dnevnih novina bio je u jednoj prilici svedok eksperimenta

levitacije metalnih kugli i diskova velicine pomorandži. Na novinarevo vidno zaprepascenje, Keely je rekao da namerava da sagradi lokomotivu koja bi mogla da vuče voz na isti način.

Za Keelyja, kao i za Teslu, energija je bila nešto što treba samo crpiti iz okoline, a ne i proizvoditi, jer je oko nas ima beskonacno mnogo. Keely je do tancina poznavao moc Akaše, tj. moc zvučne energije skrivene u etru. Postoje, govorio je on, pozitivne i negativne progresivne oktave koje vode do oslobadjanja ozona i osvetljevanja.

U jednoj prilici on je uspeo da dobije rotaciono kretanja magnetne igle na kompasu, dejstvom samo zvučnih vibracija.

Kada je umro, Keely je ostavio veliki broj crteža principa svoje vibratorne filosofije. Svaka mapa sadržavala je muzičke karte koje su pokazivale dominantne akorde ili vibracije, koje su predstavljali principe koji su vladali određenim kombinacijama tonova.

'Simpatetička vibratorna fizika' zapravo je skrivena moc harmonije, moc matematički ujednačenih oscilacija sličnog i ogromnog, i vazi za sve što postoji u kosmosu.

I ako su sve njegove masine otkupljene od porodice i odnete u danas nepoznatom pravcu, kasnije su novi vlasnici u podu Keelyjeve kuće nasli ogromnu gvozdenu sferu koja bi, udarena čekićem, ispuštala serije čudnih zvukova. Takođe je pronađena i druga metalna sfera sa rupom neobične geometrije, koja je služila u eksperimentima sa levitacijom.

Danas nije jasno kako je Keely dejstvom samo čistih vibracija dovodio vodu u svojim masinama pod takav pritisak da bi se zapanila i licila na mleko, probijajući kontejnere od celika debljine preko tri inča.

Mnoge od Keelyjevih naziva za masine i etarske efekte danas treba posebno i s mukom odgonetati, kao što su 'složeni dezintegrator', 'rezonantni rotacioni globus koji radi na ljudski magnetizam', 'vibratorni diskovi', 'spirofon', 'mašina koja demonstrira planetarni mehanizam suncevog sistema', 'liberator', 'vibro-dinamo', 'vibratorni akumulator', 'simpatetički negativni predajnik', 'vibromolekularne sile', 'vibroatomske sile', 'simpatetičko-vibro-etarske sile', 'mehanička rotacija negativnom simpatetičkom atrakcijom'.

Keelyjeva naučna terminologija nije usaglasena sa savremenom, i ako je besumnje mogla biti. Za to je postojao i još uvek postoji jedan jak razlog, koji je najbolje i neposredno objasnila H.P. Blavacki u delu 'Tajna doktrina': "Keelyjevo otkriće vodilo je do spoznanja jedne od najskrivenijih tajni za koju se nikada ne sme dozvoliti da padne u ruke masa".

TESLINI POGLEDI NA ŽIVOT, ETAR I NAUKU O PRIRODI SLIČNI SU KEELYJEVIM

U predavanju "O umecu teleautomatike", održanom u Americi 1899. godine, pre putovanja u Colorado Springs, Tesla je izneo citav niz stavova o etru, nauci i životu, stavova koji nedvosmisleno pokazuju da su i Tesla i Keely crpili svoja naučna znanja 'iz iste oblasti Akaše'.

Medjutim, glavna razlika medju ovom dvojicom istraživaca etra, bila je u tome sto je Tesla smatrao da transferom svojih znanja na javni sektor može da utice na poboljšanje stanja na Zemlji i u covecanstvu. To se pokazalo kao iluzorno i bilo razlog Tesline velike žalosti u poznim godinama života.

Smatrajuci da je sustina života - kretanje, sa generatorima i transformatorima elektriciteta, Tesla se ponašao kao sa živim bicima.

“Ima dve klase objekata u prirodi – neživi i živi. Kristal, i ako nije sposoban da se kreće, naucnici smatraju za živo bice. Isto tako i komad gvoždja, obdaren mocu kretanja, može još prikladnije da bude klasifikovan medju animirane objekte, ako se protivstavi drugom komadu istog metala koji je lišen ove moci ili je mrtav. Ilustrovacu ovu razliku jednim eksperimentom. Ovde imamo dva prstena od mekog gvoždja, napravljena jednakim u svim materijalnim aspektima. Iste su velicine i na slican nacin obmotani izolovanim žicama. Sada se kroz namotaje oba prstena puštaju jednake struje. Ipak postoji ogromna razlika izmedju ova dva objekta. Jedan je samo prsten od gvoždja obavijen žicom – i ništa više, neaktivan, inertan, mrtav. Drugi je podaren cudesnim osobinama. On je sedište žive sile. On je obdaren životom!. Kada približim ovaj pažljivo uzglobljen metalni disk prvom prstenu, to na disk nema uticaja, on se cak i ne mrda. Ali, kada ga prinesem onom drugom, animiranom prstenu, disk pocinje brzo da se okreće i nastavlja da se vrti, cak i kada ga držimo udaljenog. Prošlo je vec mnogo vremena, 16 godina od kako sam ucinio ovo moje prvo otkrice, koje se sada svuda koristi u prenošenju snage.”

‘Rastvaranje materije u etar’ Tesla je smatrao ajvecim naucnim podvigom, koji ce covek izvesti u buducnosti. Mnogo godina kasnije tesla je tvrdio da je upravo to uspeo da uradi, ‘razbijajuci atome tako da ne oslobadjaju nikakvu energiju’.

"Ako teorija Lorda Kelvina o gradji materije nije samo lepa zamisao, vec fizicka istina, onda bi bilo koje telo ohladjeno do apsolutne nule nestalo, išcezlo u prividno ništavilo ... Covek bi tada posedovao moc nalik božanskoj jer bi mogao da stvara bilo koju vrstu materije iz nicega, a u stvarnosti iz primarne, neshvatljivo razredjene supstance koja prožima sav prostor, etra. I on bi mogao uciniti po svojoj volji da se sva opipljiva i teška materija vrati u svoj primarni oblik, tj. da nestane, izgubi se u svemiru.

Ma koliko nemogucim bi takav rezultat mogao da izgleda, on nije nužno protivrecan prihvacenoj doktrini o neuništivosti materije. Primarna asupstanca, etar, ne bi naravno nikada mogla biti uništena, ali atom ili molekul, mogao bi biti kao takav, poništen, jer predstavlja vrtlog, ili agregat vrtloga ovog tananog fluida.

Zamislite proces hladjenja ucinjen samodejstvenim, i potrudite se da razmislite šta bi covek mogao da uradi. Na njegovo naredjenje svetovi bi nestajali i svetovi bi se radjali. Teorijski, verujem da ne gresim. Ako je cinjenica da je sva teška materija ... sastavljena od kovitlaca, ili vrtloga sveprožimajuće, cudesno razredjene, fluidne supstance, onda sva izrazita svojstva tela predstavljaju puki rezultat vibracionih perioda, velicine, brzine ili nacina uredjenja ovih vrtloga. I onda, sta drugo bi moglo uslediti nakon hladjenja i prestanka kretanja, sem totalne dekompozicije kovitlaca ili atoma, tj. nestanka onoga sto u uobicajenom znacenju reci nazivamo

materijom?

Jedini način da dokažemo da je sav materijalni svet... sastavljen od ove primarne supstance, čini se da bi bio da izvedemo upravo taj eksperiment – da učinimo da materija nestane – što bi bilo moguće samo pod pretpostavkom da je Lord Kelvinov pogled na sastav tela fizička činjenica."

Obrazlozi dalje svoju viziju 'rođenja i smrti materije', Tesla nastavlja o etru:

"Zamislite grudvicu nekog materijala kao što je meteor, koji je sastavljen od malenih kovitla etera. I zamislite ovo telo projektovano u beskrajne dubine prostora, u oblast u kojoj nema toplote, nema svetlosti, gde nema zračenja bilo koje vrste, gde vlada minimum temperature, a ne postoji uopšte nikakvo kretanje. Šta bi sledilo? Telo bi se ohladilo i kondenzovalo, a kondenzacija bi bila združena sa gubitkom kretanja. Poslednji stadijum kondenzacije, ako bi ikada bio dostignut, uključivao bi prestanak svakog kretanja. Kovitlaci etera bi se prekinuli, meteor bi nestao i preostao bi samo njegov sporo kretanje, nepokretan, fluid koji bi se izgubio u neograničenom moru etra, i najzad se potpuno zaustavio.

Ali, neka sad deo ovog fluida bude ponovo pokrenut od bilo kog agensa, kao što su Suncevi zraci ili zraci sa neke zvezde... Neka se vrtlozi ponovo obrazuju, steknu velike brzine, vibriraju i nagomilavaju se na način koji je predložio Ser Vilijam Kruks, u svojoj ingenioznoj hipotezi o nastanku Elemenata.

Kovitlaci jednakih perioda vibracija koje traže jedna drugu, sakupljajući se u grupe poput pojedinaca sličnih ukusa i naklonosti u gusto naseljenom gradu... na taj način bi materija kao što je uobičajeno zamišljamo, bila ponovo obrazovana. Tako bi se u beskrajnim dubinama vasiona mogao odvijati večni proces razaranja i ponovnog pojavljivanja materije, gde bi ukupna količina energije kretanja u skladu sa zakonom očuvanja energije bila zauvek integralno sačuvana.

Sledeći spekulacije jednog od velikih predstavnika moderne nauke, Kruksa, duboko smo impresionirani mogućnošću da izvesne ideje o materiji i sili, uzroku i posledici, kao i o sastavu i istoriji svemira, koje su na sanskritu bile iznete u drevnoj Hindu filosofiji, u Vedama, sada mogu biti ne samo neodređeni i nejasni izrazi zakona i pojava koje nam predlažu vizionari, već postati i tačne naučne i fizičke istine."

Kao i J. W. Keely, Tesla je eksperimentalno utvrdio da je univerzalni medijum, etar, veoma kompaktan. Tim povodom, Tesla je izveo ključni eksperiment, pokušavajući da opiše pojavu naučno:

"Jednu od osobina etra bilo je posebno teško objasniti. To je njegova cvrstina, koju kao što znate, poseduje samo 'cvrsto telo'. Bilo je pitanje kako tako visoko razredjena i savršeno pokretljiva supstanca može da se ponaša kao celik.

Etar se pokazao kao apsolutno homogen. Ipak, neki su smatrali da je on atomske, odnosno molekularne strukture, poput vodonika, ali neuporedivo manje gustine.

Namera mi je bila da pokazem kako etar može da prenosi vibracije slične onima zategnute strune, koje su prema svim opitima transverzalne, i koje može da izvodi samo cvrsto telo.

U ispražnjenoj staklenoj cevi proizveo sam svetlosno električno pražnjenje u obliku vlakna, koje je prolazeci kroz gas, nalicalo na zategnutu žicu klavira i vibriralo transverzalno kao i ona, dakle, pokazivalo osobine cvrstog tela. To malo gasa, preostalo u cevi posle rada vakuumske pumpe, obrazovalo je provodnik specijalnih osobina, cineci vazduha veoma cvrstim, poput celika.

Zapravo, dejstvom elektricne sile primenjene na izvestan nacin, pretvorio sam stub gasne materije u cvrstu supstancu. Izazvao sam brzu vibraciju molekula gasa u odredenim pravcima i na taj nacin pružio jak otpor izvodjenju iz ravnotežnog položaja, nesto poput celicnog federa."

Ogled za proveru vrstine univerzalnog medijuma odveo je Teslu do jos jednog otkrica:

"Nastavljajuci sa istraživanjima, došao sam do zakljucka da bi se upotrebom snažnih i veoma brzih elektricnih oscilacija mogao proizvesti plamen u kome ne bi bilo sagorevanja, nikavog utroška materijala, i koji bi, i ako sacinjen od molekula gasa, bio jednak cvrst i neprobojan kao komad metala.

Za ovu namenu sam konstruisao i poseban aparat, koji je davao više hiljada elektricnih oscilacija u sekundi. U jednom slucaju uspeo sam da proizvedem (na jednom kraju žice uronjene u atmosferu od Azota), električno pražnjenje nalik plamenu slabog sjaja. Taj plamen bitno se razlikovao od svaklog drugog, jer se nikakv hemijski proces u njemu nije odvijao i nikakav materijal nije bio zapaljen da bi ga održavao.

Plamen koji ne troši materijal cvrst je toliko da je za mnoge male stvari gotovo neprobojan. Plamen je pružao veliki otpor prolaženju raznih objekta kroz njega, drugim recima pokazivao je znake visoke solidifikacije.

Vec na pocetku primetio sam da plamenovi ove vrste pražnjenja stvaraju obilje ozona. Ali, daleko vrednije bilo je drugo zapažanje ...da takvo pražnjenje do neverovatnog stupnja pobudjuje uspravane afinitete atmosferskog azota, izazivajuci njegovu reakciju sa kiseonikom i drugim elementima, posebno u prisustvu vode, tako da se obrazuju vredna hranljiva jedinjenja."

Tesla je posebno proucavao mentalnu interakciju ljudskog bica i etra, i odatle je i proisteklo njegovo otkrice 'daljinskog upravljanja'. Isticao je da stalno treba imati pred ocima cinjenicu postojanja sveprožimajućeg medjuma ili supstance, koja prenosi svaki oblik napora ili energije, fizicke kao i pihicke.

"Svaki atom ili molekul", pisao je Tesla, " po sebi je živo bice obdareno sposobnostima opažanja i pamcenja kao i nekom vrstom probirljivosti... kao što se bilijarske kugle poredjane u niz mogu razmenjivati na takav nacin da niz ostaje, tako i atomi ili molekuli koji napuštaju ljudsko telo bivaju neprekidno zamenjivani novim, dok individua ostaje naizgled ista. Sta je to što zadržava njen oblik? Jos uvek nepoznati princip regulisanja ukupnih kretanja u razmeni

materije...to mora biti neki prirodni zakon koji regulise ciklicne i periodicne procese, tako karakteristicne za odrzavanje života."

Po mom misljenju, prava uloga ljudskog mozga je matematicko balansiranje spoljnih polja (na primer galaktickih) i unutrašnjih polja (na primer atomskih i subatomskih nivoa) u sastavu ljudskog tela.

Tesla kaze: "Mozak je izvor talasa ili poremećaja koji se poput zraka svetlosti ili toplote šire na velike razdaljine i služe kao sredstvo za prenošenje shvatljivih poruka medju pojedincima, ali i medju pojavama takozvanog 'nezivog sveta'.

Sasvim sigurno talasi se šire iz naših mozgova kao i iz svih ostalih delova našeg tela i oni su bez sumnje kadri da uticu na jedan ili na drugi nacin na tela udaljenih osoba i svet uopste.

Svako ko je sklon da veruje u postojanje takvih prenosa dopustice

mogucnost da posedujemo neki prijemni organ prilagodjen zadatku odgovaranja na mnogobrojne nevidljive uticaje. Vrlo verovatno je upravo jedan od naših poznatih organa sposoban da vrši tu funkciju. Sam mozak može delovati kao prijemnik talasa. On ne radi ništa drugo nego neprekidno diferencira spoljasnje stimulanse, podesavajući cikluse zivog bica uslovima okoline. Nas mozak cini to neprekidno, bez naseg znanja, u ime celog naseg organizma."

Sazimajući iskustva, Tesla je zaključio da u njegovom životu ima mnogo automatizma:

"Kad god bih napravio neki pokret, pomislio bih na sliku koja ga je podstakla. Neprekidno razvijajući ovu sposobnost, napredovao sam toliko da sam u većini slucajeva odmah nakon pokreta postajao svestan vizuelnog utiska koji ga je izazvao. Pratikujući ovo vrlo dugo i gotovo nesvesno, postalo mi je savršeno jasno da su gotovo sve moje misli, cinovi ili pokreti nagovešteni ili podstaknuti okom.

Tako sam svakim cinom ili pokretom, svakom svojom misli, godinama dokazivao, a to cinim upravo i sada dok govorim, da sam automat, mašina sa samodejstvom, koja izvodi pokrete povinujući se spoljnjim uticajima, koji su utisci primljeni na mrežnjaci."

Smatrajući da je pamćenje sposobnost izvesnih nerava da odgovore na utiske koji su već jednom primljeni, lakše nego na sveže utiske, Tesla je uradio ogled sa zvukom.

"Pretpostavimo da uzmemo 12 zvucnih viljuški koje su potpuno jednake u svakoj pojedinosti i smestimo ih kružno u nekoj razdaljini od sirene, koja proizvodi ton iste visine kao i viljuške.

Ako odrzavamo sve viljuške u stanju blage vibracije i to sve na isti nacin uz pomoc neke naprave, onda možemo, pobudjujući sirenu, da pobudimo i njih i ucinimo da energicno vibriraju. Sada smanjimo jacinu zvuka koji sirena emituje, dok se ne dodje do tacke na kojoj ni jedna viljuška vidno ne odgovara. Izaberimo sada jednu od ovih viljušaka i uklonimo sve ostale na neku razdaljinu na kojoj zvuk sirene na njih neće uticati, a zatim vežbamo sa preostalom

viljuškom duže vremena, pobudjujuci je zvukom sirene. Ovo iskustvo može se nastaviti nekoliko nedelja ili meseci. Sada, vratitmo ostalih 11 viljušaka i stavimo svih 12 ponovo na njihovo mesto. Otkricemo sada da medju ovih 12 viljušaka ima jedna koja pokazuje znake memorije. I to je upravo ona viljuška sa kojom smo eksperimentisali. Da prikažem novo svojstvo, ucinicemo da viljuške sada ponovo nežno zavibriraju, sve na tacno jednak nacin, i proizvodice siren timerom razlicite tonove. Naravno, ni jedna od viljuški nece reagovati dok jako ne udarimo prvi ton na koji one uobicajeno odgovaraju. Ako potom taj isti ton udarimo veoma blago, primeticemo da ce viljuška koju smo 'poducavali', biti jedina koja ce odgovoriti. Ova viljuška, dakle, poseduje pamcenje jer se setila poziva."

Po svemu sudeci pamcenje ima fizicku osnovu. To je privremena promena frekvencije sistema koji pamti. Od trenutka pamcenja pa do sledece promene frekvence, tj. do novog memorisanja, taj sistem uvek isto reaguje na ponovljeni stimulans.

BUDUĆNOST ETARSKE FIZIKE

Obicno nemamo na umu da se sve što se u našem organizmu dešava u krajnjem bilansu svodi na reakciju bilo fotona, bilo elektromagnetnih talasa ili cak svetlosnih, pri cemu svetlost smatram samo jednim užim segmentom elektromagnetnih talasa. U tom smislu, ne samo vidjenje vec svaka biohemijska reakcija u krajnjoj instanci je neka reakcija elektrona, a da bi elektroni preskocili sa jedne putanje na drugu, oni moraju da dobiju neki elektromagnetni impuls, tj. ili da ga prime ili da ga otpuste. Naša kompletna komunikacija sa svetom se odvija preko elektromagnetnih talasa, odnosno preko svetlosti. Hranimo se u stvari, iskljucivo svetloscu. Pojedeni hleb ili kukuruz nas organizam ne može da iskoristi sve dok ga nizom biohemijskih reakcija ne svede na svetlost.

Izgleda mi se da je nauka o etru samo prvi korak do jos dublje nauke koja ce razumeti i kontrolisati vreme. Shvatanje vremena omogucilo bi izlaz iz tuge pojavnog sveta uslovljene ljudskom nemoci pred promenom.

Vremenski princip vlada prostorom i materijom. Vreme je univerzalna svest i rasprostire se beskonacnom brzinom, ona je sveprisutna.

Ne mora se ništa ni saznati, ni uciniti, a sve ce se desiti što ideje traze. Dovoljno je samo biti svestan. Jedini pravi rad je usevno ciscenje, sistematsko oslobadjanje duse za ispoljavanje njenog najdubljeg sloja - beskrajne svetlosti nivoa svesti.

U vecnosti, toj vremenskoj beskonacnosti, svi su delovi prostora, tj. svi energetski entiteti, tj. sve talasne duzine i frekvence - simultani dogadjaji. Znaci da vreme odjednom bljesti celokupnim energetskim opsegom sveta...to je to što otkrivaju isihaste, sufi majstori, budisti i svi drugi Bogotrazitelji...ako su na istom krajnjem, transcendentalnom nivou na kome nema vise ni prostora, ni logike, ni dvojstva, ni zla...nema tu vise ni kretanja, ni sile, ni emocija, ni misli, nego ima samo bljestanja beskrajne nepomicne svetlosti, koja zadovoljava sve energetske nivoe u isti mah, sprecajavuci bilo kakvu promenu...to je nivo apsolutne dobrote, nadeticki nivo.

Osecam da je naucno zasnivanje spiritualizma taj sledeci veliki korak koji covecanstvo mora da ucini.

Izvori:

- Bibliotheca Philosophica Hermetica, Amsterdam .
- 'Free Energy Pioneer – John Worrell Keely', Theo Paijmans, IllumiNet Press , USA .
- Arhiv Nikole Tesle, Muzej Nikole Tesle, Beograd .
- Univerzitetska biblioteka, Beograd .

Kraj

Ovdje može biti Vaša reklama